

Min arbejdsdag – på enghaven

Charlotte Bro Zachariassen

Cand. mag. i musikterapi. Ansat som musikterapeut, 30 timer ugentligt, på OK- Centret Enghaven i Søvind. Kontakt:chabroza@gmail.com

Enghaven er et socialpsykiatrisk center med omkring 60 faste beboere og 40 dagbrugere. Jeg er tilknyttet "Genoptræningen", som er en genoptræningsafdeling for hovedsageligt yngre beboere.

Det er mandag morgen og jeg møder kl. 8.30 på Genoptræningens kontor, hvor jeg stiller min taske og går til morgenmøde for beboere og personale på Tankegangen; den ene af Genoptræningens to afdelinger. Som sædvanlig begynder morgenmødet med en sang, som jeg akkompagnerer med guitar. Heldigvis tager vi ikke den, hos os så tyndslidte "De nære ting" i dag. Derimod synger vi "Det er i dag et vejr" og slutter mødet af med "Ramund". Alle går hver til sit og jeg går over i mit "musikhus", hvor det meste af min dag udspiller sig.

I musikhuset gør jeg klar til min første klient, en mand i 40'erne, som går til musikterapi en halv time én gang om ugen. Han er en mand, som ikke har meget kontakt med andre, så det at komme i musikterapi er i sig selv en træning i at være sammen med et andet menneske. Han ankommer til musikterapien præcis kl. 10.00 som aftalt. Vi begynder med at lytte til en improvisation, som vi optog i sidste session, hvorefter vi får en snak om denne. Herefter spiller vi sammen på de nyindkøbte congas, hvor vi har fokus på samspillet og at lytte til hinanden. Vi laver en aftale om at vi skiftes, så den ene holder en grundrytme og den anden improviserer. Vi slutter af med at evaluere, hvorledes vores spil udfoldede sig, og hvor-

dan det var for klienten at spille på congas, da det er nyt for ham.

Næste opgave er et hjemmebesøg hos en af Trinbrættets (Genoptræningens anden afdeling) dagbrugere; en kvinde først i tyverne, som jeg ekstraordinært er sekundær kontaktperson for. Vi går en tur i solen og får en snak om, hvordan hun har det her og nu, og hvordan hun har haft det den sidste tid. Alt i alt er hun i rimelig balance, og jeg tager tilbage til Enghaven med en god fornemmelse i maven.

Det er nu frokosttid, og i dag spiser jeg sammen med nogle kolleger og en dagbruger på Tankegangen. Oftest holder jeg pause sammen med nogle kolleger, men nogle gange spiser vi sammen med beboerne. Når vi spiser sammen er personale og beboere tilstede på lige fod, og der er plads til sjov og snak om vind og vejr. Jeg synes det er en kvalitet at opleve beboerne i forskellige sammenhænge, da jeg her ser nogle sider af dem, som ikke altid kommer frem i musikhuset. Hermed lærer jeg dem bedre at kende.

Kl. 12.30 kommer næste klient. En mand i 50'erne som kommer og synger en halv time hver uge. For øjeblikket synger han Bruce Springsteens "Human Touch". Han har en behandlingsdom og siger om sig selv, at han "er født rødhåret" og har temperament. Jeg oplever dog en venlig og følsom side af ham i musikhuset, hvor den ofte står på sentimentale rocksange. Som barn har han sunget meget og har været forsanger i et skoleband. Han er meget optaget af musik

og har en stor cd-samling. Han har oplevet at have mistet sin sangstemme, da han kom i puberteten, men har genfundet den i musikterapien, hvilket har været et væsentligt mål for ham. Han har følt at stemmen har været meget svag, men at den nu er blevet stærk igen. Han har fået mere selvtillid og tør nu høre sin stemme i mikrofonen.

Den næste klient lader vente på sig. Han har en tid kl. 13.00, men da klokken er 13.15, er han ikke kommet endnu. Jeg får lidt styr på mine notater og går over i cafeen for at mødes med dagens sidste klient, som er en kvinde først i 30'erne. Vi tager en kop kaffe og synger et par sange akkompagneret af cafeens musikalske medarbejder. Herefter går vi sammen over i musikhuset. Klienten er for øjeblikket indlagt på Horsens syge-

hus, da hun har været psykotisk. Hun har det bedre nu og skal udskrives om et par dage. Vi får en snak om sygdomsforløbet, det der er gået forud samt hendes livssituation her og nu. Hun har brug for at snakke og det meste af sessionen, som varer en time, går med det. Vi slutter af med at synge "Fra Mols til Skagen" som hun er glad for i øjeblikket, og hun morer sig med at synge sangen ligesom Aud Wilken. Stemningen er let og står i kontrast til det svære sygdomsforløb, hun har været igennem. Musikken og det at synge bliver en modvægt til det tunge og klienten får fat i sin livsgnist og positive energi.

Efter en almindelig dag på Enghaven er det nu tid til at lukke og slukke og lade op til en ny arbejdsdag.